Poslovni broj P-198/2026-8

Republika Hrvatska
Općinski sud u Vinkovcima
Stalna služba u Županji
Veliki kraj 48

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Vinkovcima, Stalna služba u Županji, OIB: 77561654785, po sucu Anici Pastović, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Mladena Murata, OIB 77886165504, iz Cerne, Matije Gupca 16, zastupan po punomoćniku Gordani Šibenik, odvjetnici u Županji, protiv tuženika Addiko bank d.d., Zagreb, OIB 14036333877, Slavonske avenije 6, zastupan po punomoćniku Iris Šanjug, odvjetnici u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 22. rujna 2026. u prisutnosti tužitelja s punomoćnikom a u odsutnosti tuženika, te nakon ročišta na kojem je donesena i objavljena presuda 27. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštena ugovorna odredba članka 7. Ugovora o namjenskom kreditu bez depozita br. 5140030250-27000058373/2007 od 12. travnja 2007. zaključenog između tužitelja Mladena Murat, Cerna, Matije Gupca 16, OIB:77886165504, kao korisnika kredita i tuženika ADDIKO BANK d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, a koja glasi „“Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu , a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga koja trenutačno iznosi 1,50 (slovima: jedan cijelih pedeset posto) jednokratno, unaprijed“.

II. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, da tužitelju Mladenu Murat, Cerna, Matije Gupca 16, OIB:77886165504, isplati iznos od 220,89 eura (dvjestodvadeseteuraiosamdesetdevetcenti) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom od 16. travnja 2007. do isplate, po stopi od 15% za period od dospijeća do 31. srpnja 2008., zatim u periodu od 1. kolovoza 2008. do 31. srpnja 2015. po eskontnoj stopi HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena, u periodu od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3%, a od 1. siječnja 2023. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri

postotna poena, koja teče od dospjelosti svakog pojedinog iznosa pa do isplate, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, da tužitelju Mladenu Murat, Cerna, Matije Gupca 16, OIB:77886165504 naknadi prouzročene parnične troškove u iznosu od 750,00 eura (sedamstopedeseteura), sa zateznim kamatama, tekućim od 27. listopada 2026. kao dana donošenja prvostupanjske presude do isplate, prema kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

IV. Odbija se tužitelj s zatraženim troškom postupka preko dosuđenog iznosa od 750,00 eura do zatraženog iznosa od 752,25 eura.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je 12. travnja 2007. sa prednikom tuženika Slavonskom bankom d.d. sklopio, Ugovor o namjenskom kreditu uz depozit br. 5140030250-27000058373/2007 (u daljem tekstu Ugovor o kreditu), u iznosu od 15.000,00 eura, koji je sklopljen prema unaprijed otisnutom sadržaju, pripremljenom od strane tuženika, kao jače/dominantne ugovorne strane, a tužitelj ni na koji način nije bio u mogućnosti utjecati na sadržaj Ugovora o kreditu, niti pojedinačno pregovarati o pojedinim ugovornim odredbama, te navodi daje Ugovor o kreditu nepošten u smislu odredbe čl. 81 st. 1 Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" 96/03 u daljem tekstu ZZP/06), budući da je tuženik u Ugovor o kreditu ugradio odredbu članka. 7 „ koji glasi: “Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu , a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga koja trenutačno iznosi 1,50 (slovima: jedan cijelih pedeset posto) jednokratno, unaprijed“.

1.1. Nadalje tuženik u tužbi navodi da je tuženik prilikom isplate kredita naplatio tužitelju naknadu za obradu kreditnog zahtjeva (obavljanje bankarskih usluga) u iznosu od 220,89 eura (1.664,33 kn) 16. travnja 2007. iako prije sklapanja i u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu sa tužiteljem nije pojedinačno pregovarao niti je Ugovorom o kreditu utvrdio koliko će iznositi naknada za obradu zahtjeva jer prednik tuženika nije tužitelju točno prezentirao koje će on troškove točno imati u vezi postupka odobravanja kredita niti mu je objasnio strukturu tih troškova i zašto su iznosi tih naknada u izravnoj korelaciji sa iznosom kredita koji se traži, tako da je očito da se radi o jednostranim odlukama tuženika o kojima se nije pojedinačno pregovaralo niti je tužitelj mogao utjecati na sadržaj navedenih ugovornih odredbi, poglavito jer se radilo o odredbama unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, što je prouzročilo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, radi čega takva odredba Ugovora o kreditu protivna načelu savjesnosti i poštenja i posljedično ništetna.

1.2. S obzirom na gore navedeno tužitelj navodi da ima pravo na povrat gore navedenog iznosa kojeg je platio s osnova naknade za obradu kredita s kamatom temeljem odredbe čl. 323 st. 1., čl. 1111 st. 1. i čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18 u daljem tekstu ZOO/05), stoga predlaže sudu da po provedenom postupku donese presudu kojom će utvrditi da je

ništetna odredba članka 7. Ugovora o kreditu a koja glasi „“Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga koja trenutačno iznosi 1,50 (slovima : jedan cijelih pedeset posto) jednokratno, unaprijed“, te kojom će obvezati tuženika da tužitelju isplati iznos od 220,89 eura s kamatom od 16. travnja 2007. do isplate, uz naknadu parničnog troška s kamatom od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu prije svega prigovora naznačenoj vrijednosti predmeta spora kako ju je naznačio tužitelj u tužbi. Naime, tužitelj je vrijednost spora naznačio u iznosu od 1.548,12 EUR, iako tužbenim zahtjevom potražuje isplatu iznosa od 220,89 EUR što predstavlja vrijednost predmeta spora.

2.1. Nadalje tuženik u odgovoru na tužbu ističe prigovor zastare, osporava sve činjenične navode tužbe, iznesena tumačenja tužitelja, protivi se svim dokaznim prijedlozima tužiteljima, ističe kako se u cijelosti protivi izračunu vrijednosti predmeta spora od strane tužitelja obzirom da smatra kako se isto treba odrediti na temelju kondemnatornog zahtjeva, te stoga osporava osnovanost tužbe i tužbenog zahtjeva, s tim da čini nespornim visinu i datum naplaćene naknade.

2.2. Obrazlažući prigovor zastare navodi da je tužba podnesena 26. ožujka 2026., a da se na zahtjev za isplatu temeljem stjecanja bez osnove primjenjuje opći zastarni rok od 5 godine, što znači da je za sva potraživanja s osnova stjecanja bez osnove koja su nastala prije 23. lipnja 2021., nastupila zastara potraživanja, a kako je kondemnatorni dio u zastari, to tužitelj nema niti pravni interes za utvrđenje ništetnosti u smislu odredbe čl. 187. stavku 2. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" 26/1991, 34/1991, 53/1991, 91/1992, 112/1999, 88/2001, 117/2003, 78/2005, 2/2007, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 148/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019 – u daljem tekstu ZPP), tako da je po mišljenju tuženika neprihvatljivo tumačenje Vrhovnog suda RH kako sud može sam odrediti kada nastupa zastara, što predstavlja težu povredu načela vladavine prava i zakonitosti, te načela pravne sigurnosti, kako je to potvrđeno brojnim presudama Suda EU-a kao npr. u predmetu C-33/76, Rewe-Zentralfinanz and Rewe-Zentral i u predmetu C-255/00, Grundig Italiana, kao i presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske Pž-2637/2023-3 od 9. travnja 2024., također se poziva i na presudu Općinskog suda u Zadru posl. br. P-2119/2021 od 4. travnja 2024.

2.3. Nadalje tuženik u odgovoru na tužbu navodi da tužba uopće ne sadrži koje su konkretne radnje tuženika dovele do ništetnosti pojedinih odredbi Ugovora o kreditu, slijedom čega se uopće ne može niti napraviti test da li su ugovorne odredbe ništetne ili ne, tako da apstraktno pozivanje na odredbe ZOO/05 i ZPP-a ne može nadomjestiti činjenične navode tužbe o kojima sud treba odlučiti pravilnom primjenom materijalnog prava, kakav stav o pravilima o teretu dokazivanja zauzima i Visoki Trgovački sud R Republike Hrvatske Pž-1564/07 i Pž-267/93.

2.4. Vezano za informiranost tužitelja kod sklapanja ugovora o kreditu, tuženik smatra da su tužitelj i tuženik pojedinačno pregovarali o spornim odredbama tako da je sadržaj osporenog Ugovora o kreditu određen sukladno iskazanim voljama ugovornih stranaka, a odredbe ugovora o naknadi za obradu kredita su bile jasne, lako uočljive i razumljive te su sva prava tužitelja kao potrošača prije, tijekom i nakon sklapanja ugovora bila poštovana u cijelosti, tako da je tuženik u ovom slučaju postupao u skladu s člankom 3011. stavkom 3. Zakona o kreditnim institucijama.

2.5. Tuženik ističe kako je prema pozitivnim zakonskim odredbama bilo dopušteno ugovaranje naknade za obradu kredita, u smislu odredbe čl. 1022. st. 2. ZOO/05, te dalje navodi da Ugovor o kreditu nije unaprijed formulirani ugovor, već upravo odražava volju tužitelja iskazanu nakon potpunog i jasnog informiranja o svim značajkama takvog ugovora, dok je teret dokaza u smislu nepoštenosti na strani tužitelja, nadalje navodeći da su tužitelju kao korisniku kredita su stavljeni na uvid svi podaci i uvjeti kreditiranja u jasnom i uočljivom tekstu, te je tuženik u potpunosti postupao u skladu s prisilnim propisima i pod nadzorom HNB-a, navodeći da je postupao sukladno čl. 173. Zakona o bankama.

2.6. Nadalje tuženik navodi da u bankarskom poslovanju banka ima pravo naplatiti naknade za svoje usluge, a koja je prethodno naznačeno u Tarifi naknada banke koja je odobrena od strane regulatora – Hrvatske narodne banke te koja je izvješena u poslovnicama, predočava se svim klijentima te se nalazi i na internetskim stranicama tuženika, sve sukladno navedenom članku 173. tada važećeg Zakona o bankama, te ukazuje da naknade za obradu kredita propisuje i Zakon o potrošačkom kreditiranju i Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite ("Narodne novine" 15/2014), izdan od Ministarstva financija, kao što i Zakon o platnom prometu regulira određene naknade, pa čak i one za samo informiranje klijenata, tako da predmetna odredba nije ništetna u smislu odredbe čl. 296. st. 3. ZOO/05.

2.7. Dodatno je tuženik naveo i kako je naknada za obradu kredita, prema stavu HNB-a, dio EKS koja predstavlja cijenu u smislu čl. 84. ZZP-a za koju se onda prema odredbama ZZP-a ne provode testovi transparentnosti i poštenosti, te ukazuje na presudu Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-2/2021-28 od 28. travnja 2022., kakav stav je zauzeo i Županijski sud u Splitu u presudama od 24. veljače 2021., posl. broj: Gž-1215/2020 i posl. br. Gž-279/2023 od 8. ožujka 2023.

2.8. Nadalje tuženik se poziva i na članak 3. Zakona o javnom bilježništvu te članak 230. ZPP-a navodeći da javnobilježnički akt ima dokaznu snagu javne isprave, odnosno da je istinit, tako da sadržaj Ugovora o kreditu predstavlja pravu volju tužitelja, sve dok ne dokaže neistinitost javne isprave sukladno odredbama zakona, o čemu govori i presuda VS RH poslovni broj: Rev 895/2003.

2.9. Također tuženik navodi da bi se utvrdilo radi li se o poštenoj, odnosno dopuštenoj odredbi ugovora o naknadi za obradu zahtjeva, potrebno je utvrditi dvije stvari i to procjenu uzrokuje li određena ugovorna odredba znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača i uzrokuje li ugovorna odredba znatnu neravnotežu suprotno načelu savjesnosti i poštenja, sukladno članku 3. stavku 1. Direktive 93/13 EEZ, odnosno radi li se o uvjetu dobre vjere, koja oba uvjeta kumulativno moraju se ostvariti da bi se radilo o ništetnoj ugovornoj odredbi, o čemu se ovdje ne radi, pri tom se poziva na odluku Europskog suda C-186/16, kao i na zauzeto shvaćanju o tumačenju direktive izraženo u odluci Europskog suda u spojenom predmetu C-224/19 i C-259/19, te presude Europskog suda broj C-565/21, presude broj C-621/17 od 3. listopada 2019. i C-84/19 kao i na stav Županijskog suda u Splitu izražen u predmetu posl. br. Gž 230/2023-3 u presudi od 9. veljače 2023.

2.10. Nadalje tuženik ističe da naplaćena sporna naknada za obradu kreditnog zahtjeva ne uzrokuje neravnotežu među ugovornim stranama jer je ista neznatna u

odnosu na ukupni isplatu koju je primio tužitelj, uz to ističe da prigovara da bi tužitelj imao status potrošača, te posebno ističe da je u konkretnom slučaju došlo do zatvaranja obveze odnosno ispunjenja ugovora u cijelosti tako da temeljem čl. 326. stavak 2. ZOO/05 ništetnost se više ne može isticati.

2.11. Tuženik osporava i zatraženi tijek kamata, osobito onih kojih se zahtijevaju prije podnošenja tužbenog zahtjeva iz razloga što on nije došao u zakašnjenje prema tužitelju, tako da ukoliko se bilo kakva obveza utvrdi prema tuženiku, tada je on za tu obvezu saznao tek primitkom presude, pri tom se poziva na stav Vrhovnog suda Republike Hrvatske izražen u odlukama posl.br. Rev-2781/2011 od 16. ožujka 2015. i posl. br. Rev-1147/2002 od 21. rujna 2004., kakvo pravno stajalište zauzeto i na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 5. ožujka 2004.

2.12. Tuženik imajući u vidu gore navedeno, predlaže sudu da odbije tužbu i tužbeni zahtjev uz naknadu troška tuženiku.

3. Tužitelj u podnesku od 9. lipnja 2026. očitujući se na navode iz odgovora na tužbu navodi da su svi navedeni prigovori tuženika pravno i činjenično neosnovani i protivni pozitivnim propisima Republike Hrvatske, glede tuženikovog prigovora u pogledu vrijednosti predmeta spora tužitelj ističe da je osim isplate iznosa od 220,89 eura, tužitelj tražio i utvrđenje ništetnosti čl. 7. Ugovora o kreditu u pogledu naknade za obradu kredita tako da je neosnovan prigovor visine vrijednosti predmeta spora, a koji je postavljen na iznos od 1.548,12 eura, ističe da se u ovoj pravnoj stvari dokazi izvode prvenstveno u pogledu deklaratornog zahtjeva, a podredno u pogledu zahtjeva za isplatu, tj. dokazi se izvode vezano za više tužbenih zahtjeva, stoga je vrijednost predmeta spora određena prema zbroju vrijednosti svih zahtjeva , a sve sukladno čl.37. st.1 ZPP-a, u prilog navedenom tužitelj se poziva na sudsku praksu ŽS u Splitu Gž-2796/24 od 19. ožujka 2025.i ŽS u Rijeci Gž-768/24 od 10. travnja 2025.

3.1. U odnosu na prigovor zastare tužitelj ističe kako se u ovoj pravnoj stvari radi o tužbi radi utvrđenja ništetnosti za koju nema propisanog zastarnog roka, o čemu je stav zauzeo i Ustavni sud RH u odlukama br. U-III-3202/2023 i br. U-3204/2023 od 13. i 14.lipnja 2024.

3.2. U preostalom dijelu gore navedenog podneska ponavlja navode iz tužbe o ništetnosti predmetnih odredbi Ugovora o kreditu.

4. Proveden je dokaz uvidom u ugovor o namjenskom kreditu uz depozit sa stranice 5-10 sudskog spis, uvidom u dopis s stranice 12 sudskog spisa, uvidom u odgovor na zahtjev s stranice 11 sudskog spisa, uvidom u sudsku praksu na koju su se stranke pozvale, uvidom u priloženu odluku o naknadama u poslovanju sa stanovništvom sa stranice 32-34 sudskog spisa, uvidom u priloženi Pravilnik sa stranice 35 sudskog spisa te sa stranice 90 sudskog spisa, uvidom u isplatni nalog s stranice 91-92 sudskog spisa i saslušanjem tužitelja.

5. Na temelju ovako provedenih dokaza i utvrđenog činjeničnog stanja, sud tužbu smatra osnovanom, radi čega je presuđeno kao u izreci.

6. Nesporno je da su tužitelj i pravni prednik tuženika sklopili ugovor o kreditu temeljem kojeg ugovora je tužitelju kao korisniku kredita stavljen na raspolaganje

novčani iznos od 15.000,00 eura, da je kredit zaključen na rok otplate od 11 godina, da je čl. 7. ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu a prema odluci o visini naknada za obavljanje bankarskih usluga koja je u to vrijeme iznosila 1,50% jednokratno unaprijed.

7. Nesporno je da je gore navedena naknada za obradu kreditnog zahtjeva naplaćena 16. travnja 2007. u iznosu od 220,89 eura.

8. Sporno je među parničnim strankama jesu li ništetni dijelovi Ugovora o kreditu i to oni kojima je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva, je li tužitelj potrošač po Ugovoru o kreditu, te je li nastupila zastara potraživanja.

9. Vezano za prigovor tuženika na označenu vrijednost predmeta spora u tužbi u iznosu od 1.548,12 eura sud je na ročištu 22. rujna 2026. temeljem odredbe čl. 40. st. 2. i 3. a u svezi s odredbom čl. 35. st. 1. ZPP-a vrijednost predmeta spora označio u iznosu od 1.548,12 eura.

9.1. Prilikom određivanja vrijednosti spora sud se pored odredbe iz čl. 40. st. 2. i 3. i čl. 35. st. 1. ZPP-a rukovodio i odredbom iz čl. 19. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" 118/18, 51/23 dalje ZSP) kojim odredbama je regulirana vrijednost predmeta spora u parnicama radi utvrđenja u iznosu od 1.327,22 eura, te je sud cijenio da pored deklaratornog tužbenog zahtjeva postoji i kondemnatorni kojim se potražuje isplata iznosa od 220,89 eura, tako da je vrijednost predmeta spora označena tako što su navedena dva iznosa zbrojena.

10. S obzirom na gore navedeno sud je na ročištu 22. rujna 2026. temeljem odredbe čl. 35. st. 1. i čl. 40. st. 2. i 3. ZPP-a vrijednost predmeta spora označio u iznosu od 1.548,12 eura.

11. U odnosu na spornu činjenicu tj. pitanje ništetnosti dijela odredbi iz Ugovora o kreditu, sud je primijenio odredbe ZZP/03 koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu 12. travnja 2007.

12. Temeljem odredbe čl. 3. st. 1. toč. 21. ZZP/03 potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu izvan svoje trgovačke, poslovne, obrtničke ili profesionalne djelatnosti.

13. Tužitelj vezano za svrhu kredita u svom iskazu navodi da je kredit trebao radi adaptacije kuće, a i uvidom u ugovor o kreditu utvrđeno je da je tužitelju odobren namjenski kredit radi adaptacije kuće.

14. S obzirom na gore navedeno proizlazi da tužitelj ima status potrošača u ugovoru.

15. Člankom 59. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03.) propisano je: "Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito (…) odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti (…)."

16. Člankom 81. Zakona o zaštiti potrošača propisano je: (1) Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. (2) Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. (3) Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. (4) Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

17. Dakle, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kredita i visini te naknade. Međutim, tijekom ovog postupka tuženik to nije dokazao, već iz predmetne odredbe Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koja sadrži odredbu prema kojoj se tužitelj obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50% iznosa kredita.

18. Tužitelj u svom iskazu vezano za njegovu informiranost kod sklapanja ugovora naveo je da se nije interesirao u drugim bankama iz razloga što je Slavonska banka bila "njegova matična banka" u kojoj je imao račun na koji je primao plaću a kasnije mirovinu, također je naveo da je ugovor sklopljen u Vinkovcima, da mu pritom nitko u banci nije dao nikakve informacije o predmetnoj naknadi tako da nije u trenutku sklapanja ugovora isto niti shvatio, te da mu je kredit isplaćen na račun kada je primijetio da mu je isplaćen manji iznos novca nego što je odobren kredit ali je on za taj manje isplaćeni iznos smatrao da je riječ o uskrati na ime prve rate povrata kredita tako da je tek kasnije shvatio da mu je predmetna naknada naplaćena. Tužitelj je napomenu da ga nitko kod javnog bilježnika nije upoznao s predmetnom naknadom, tako da s obzirom na navedeno smatra da ga pravni prednik tuženik nije pravovaljano informirao o uvjetima kredita te mu nije objasnio na što se predmetna naknada odnosi niti na koji način je određena i utvrđena.

18.1. Na pitanje svog punomoćnika, tužitelj je naveo da je obrada kredita trajala kratko te da kada je došao u banku ga je već čekao pripremljen ugovor na čiji sadržaj on nije mogao utjecati te je shvatio da je riječ o principu "uzmi ili ostavi".

19. Prema članku 295. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15. i 29/18. – dalje ZOO) opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.

20. Slijedom navedenoga, ovaj sud zaključuje da se o odredbama akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja koji su sadržani u samom ugovoru, po

prirodi stvari i ne može pojedinačno pregovarati, a što znači da se nije moglo niti pojedinačno pregovarati o spornim odredbama Ugovora o kreditu.

21. Budući da iz Ugovora o kreditu proizlazi da ga je prethodno pripremio tuženik, odnosno da se radi o tipskim ugovoru, to je očito da se o odredbama tog ugovora nije pojedinačno pregovaralo, a niti je tužitelj mogao pojedinačno pregovarati. S obzirom da je tužitelj na temelju članka 7. Ugovora o kreditu platio tuženiku naknadu u visini kako je to ranije navedeno, to je očito da su iste odredbe prouzročile značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača - tužitelja, a što znači da su nepoštene navedene odredbe članka 7. Ugovora o kreditu, primjenom članka 81. stavak 1. ZZP/03, te ništetna u smislu članka 87. stavak 1. i 2. ZZP/03.

22. Slijedom navedenoga sud je prihvatio tužbeni zahtjev i utvrdio da je ništetan članak 7. Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita u iznosu od 1,50% odobrenog iznosa kredita, budući da je ponašanje tuženika rezultiralo neravnotežom u pravima i obvezama stranaka te budući da je tužitelj platio predmetnu naknadu 220,89 eura a da a da pritom nije na jasan način obrazloženo koliko troškovi kredita iznose.

23. Radi svega gore navedenog stav je suda da su odredbe Ugovora o kreditu iz čl. 7. o naknadi za obradu kredita nepoštene ugovorne odredbe u smislu odredbe članka 81. stavak 1. ZZP/03, slijedom čega su iste i ništetne.

24. Slijedom navedenoga sud je prihvatio tužbeni zahtjev i utvrdio ništetnim gore navedene odredbe Ugovora o kreditu te obvezao tuženika temeljem odredbe čl. 323. st. 1. i 1111. st. 1 ZOO/05 da tužitelju isplati iznos od 220,89 eura zbog ništetnosti odredbi o naknadi za obradu kredita.

25. Na dosuđeni iznos tužitelju je priznata zakonska zatezna kamata koja je zatražena od uplata predmetnih naknada što je izvršio tužitelj te je kamata određena sukladno Uredbi o visini stope zateznih kamata ("Narodne novine" 72/02 i 153/04) i prema odredbi članka 29. stavak 1. i 2. ZOO-a, dok je tijek zakonskih zateznih kamata koji je gore naveden određen sukladno odredbi čl. 1115. st. 1. ZOO-a, budući se u konkretnom slučaju tuženik ima smatrati nepoštenim stjecateljem.

26. Neosnovan je prigovor zastare, jer je člankom 328. ZOO/05 propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti dijela članka 7. i 12. Ugovora o kreditu koje se odnose na predmetne naknade.

27. Radi izloženog presuđeno je kao u izreci, te je utvrđeno da su pobijane odredba ugovora ništetne.

28. Odluka o troškovima postupka temelji se na članku 154. stavak 1. ZPP-a. Tužitelju su priznati troškovi zastupanja po punomoćniku odvjetniku sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine", broj 138/23) i to za sastav tužbe (Tbr. 7/1- 100 bodova), sastav dopisa banci od 10. ožujka 2026. u iznosu od 25 bodova, podneska od 9. lipnja 2026. u kojem se očitovao na navode iz odgovora na tužbu (Tbr. 8/1 100 bodova), zastupanja na ročištu od 22. rujna 2026. na

kojem se raspravljalo o glavnoj stvari (Tbr. 9/1-100 bodova) i trošak pristupa njegovog punomoćnika na ročište za objavu presude (Tbr. 9/5 50 bodova).

28.1. Uzimajući u obzir vrijednost jednog boda od 2,00 eura, trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku iznosi 750,00 eura.

29. Temeljem odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a tužitelju je na dosuđeni parnični trošak dosuđena i zatezna kamata od dana donošenja odluke s obzirom da je tužitelj postavio zahtjev za naknadom ovog troška.

30. Slijedom navedenoga odlučeno je kao u izreci.

U Županji, 27. listopada 2026.

Sudac
Anica Pastović

Uputa o pravnom lijeku:
Protiv ove presude dopuštena je žalba nadležnom Županijskom sudu u roku od 15 dana, od dana primitka iste.
Žalba se predaje putem ovog suda pisana u tri primjerka.

Obavijest:

1. Gordana Šibenik, odvjetnica u Županji,
2. Iris Šanjug, odvjetnica u Zagrebu.

Broj zapisa: **9-3088f-408b1**

Kontrolni broj: **04a5b-13701-f5696**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vinkovcima** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.